

Коли на долоню наклоню чоло...

Дмитро Загул

Коли на долоню наклоню чоло,
То все привиджається рідне село.
І стежечка кожда і кожний куточок,
Хатинка старенька і темний садочок.
Де серце, не знаючи злиднів, жило.

Он там моє щастя безжурне цвіло, —
Над чистим потоком вільшина схилилась,
Самітна смерічка на лан задивилась;
Під нею веселе бурлить джерело...
Лиш там. тільки там моє щастя було.